

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένην ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικά 60,
ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθῆναι 3 Ἰουνίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 27

Ἡ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

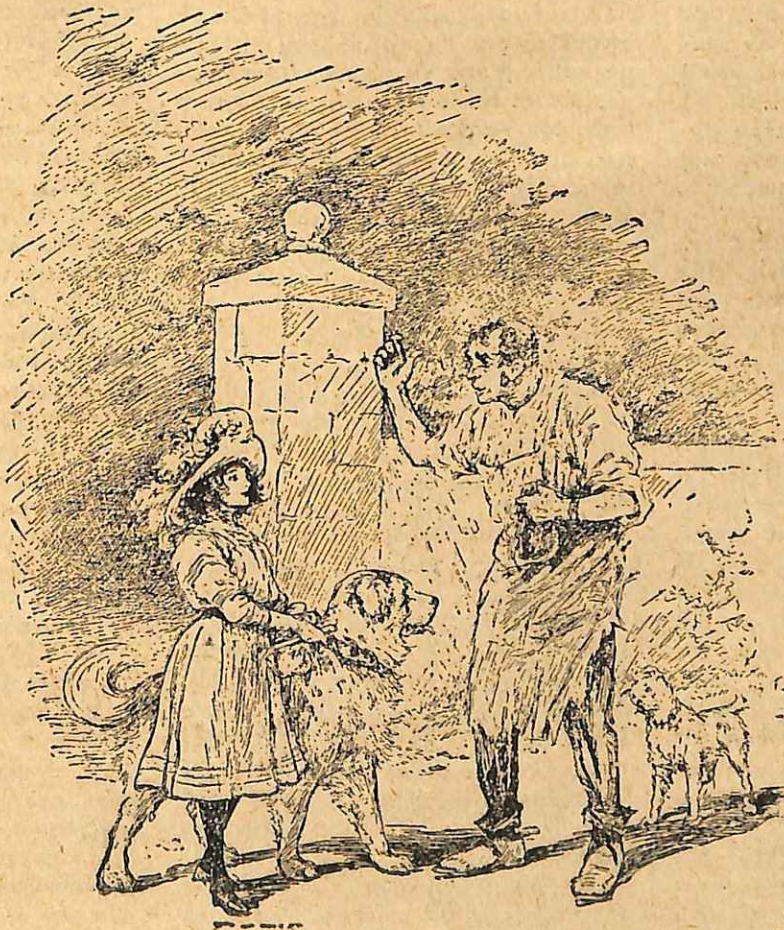
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ ΔΥΡΥΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'
Ἐγκατάστασις

Μ' ὅλο πού οἱ κτίστες καὶ οἱ μα-
ραγκοὶ εἶχαν ἐργασθεῖ μὲ μεγάλο ζή-
λο ὅσον καιρὸ ἡ νεαρὴ ἰδιοκτήτρια
τῆς βίλλας ἔλειπε στὴ Νέα Ὑόρκη,
οἱ ἐπιδιορθώσεις ὥστος οὐδὲν
δὲν μπόρεσαν νὰ τελειώ-
σουν πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπό-
μενη ἐβδομάδα. Τέλος
στρώθηκαν τὰ χαλιά,
καὶ κρεμάσθηκαν οἱ
μπερντέδες καὶ μπῆκαν
στὴ θέση τους τὰ ἐπι-
πλα πού εἶχαν ἔρθει
ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη.
Ἀλλὰ καὶ πάλι ἔμεναν
ἀκόμη ἕνα πλήθος μι-
κροπράγματα νὰ τακτο-
ποιηθοῦν, πού γιὰ τὴν
τοποθέτησίν τους χρειά-
ζεται νὰ βάλῃ τὸ χέρι
τοῦ ὁ ἴδιος ὁ νοικοκύρης
ἢ τουλάχιστον ἐκεῖνοι
πού βρίσκονται πρόθυ-
μοι νὰ τὸν ἀντικαταστή-
σουν. Ἔτσι οἱ φίλοι τῆς
Μπέττυ εἶχαν μοιρασεῖ
τὶς δουλειές κι' ὁ ἕνας
ἀνέλαβε τὸ σαλόνι, ἄλ-
λος τὴν τραπεζαρία, ἄλ-
λος πάλι τὴν βιβλιοθή-
κη καὶ τὶς κρεβατοκά-
μαρες.

Ὅσο γιὰ τὴν Μπέτ-
τυ, αὐτὴ πήγαινε ἀπὸ
τὸν ἕναν στὸν ἄλλον κι'
ἀναρωτιόταν γιατί ὅλοι
φαινόταν τόσο καλοὶ
μαζί της καὶ πῶς θὰ
μποροῦσε νὰ τοὺς ξε-
πληρώσῃ αὐτὰ πού ἔ-
καναν γιὰ χάρη της.

Μιά ἀπὸ τίς πολλὰς φορὲς σταμάτησε
στὴ σάλλα τῆς μουσικῆς καὶ ἐμπιστεῦ-
θηκε στὸν Ριχάρδου τὴν ἀπορία της.
Ὁ νέος βρισκόταν στὴν κορυφὴ
μιάς διπλῆς ξύλινης σκάλας καὶ ἐτοι-
μαζόταν νὰ τοποθετήσῃ μιὰ προτομὴ
τοῦ Μπετόβεν ἐπάνω στὴ βιβλιοθήκη

«Μις Μπέττυ, εἶπε βγάζοντας τὸ σκοῦφο του, θὰ δουλεύω καὶ μὲ
τὰ δυὸ μου χέρια γιὰ σὰς...» (Σελ. 314, στ. γ').

ὅπου εἶχαν τακτοποιηθεῖ οἱ νότες.

— Σὰς παρακαλῶ μπορείτε νὰ
μοῦ πῆτε, ρώτησε ἡ Μπέττυ, γιατί
ὅλοι μοῦ δείχνετε τέτοια συμπάθεια
καὶ γιατί μπαίνετε σὲ τόσο κόπο γιὰ
νὰ μοῦ στολίσετε τὸ σπίτι μου;

Ὁ Ριχάρδος γύρισε καὶ τὴν κοί-
ταξε.

— Παπαγαλάκι μου, εἶπε, θὰ ἔκα-
νες καλὰ νὰ μὴ μέ ρωτᾷς γιὰ τόσο
δύσκολα ζητήματα τὴν ὥρα πού, ὅ-
πως βλέπεις εἶμαι ἀπα-
σχολημένος μὲ μιὰ τό-
σο σπουδαία δουλειά:
νὰ βάλω δηλαδὴ τὸ κα-
τάλληλο πρᾶγμα στὴν
κατάλληλη θέση. Ὅ-
πως δὲν μπορεῖς νὰ
πανεστησῇς τὸ ἐρώτημά
σου. — Στάσου ὅμως μιὰ
στιγμὴ γιατί ἔκανα μιὰ
ἀνακάλυψη: Αὐτὴ ἡ
προτομὴ ἔχει ἕνα ἐλάτ-
τωμα τὸ αὐτὴ της εἶ-
ναι λιγάκι γδαρμένο.
Θὰ κάνουμε λοιπὸν κα-
λὰ νὰ τοποθετήσουμε
τὸν μεγάλο τοῦτο μου-
σικὸ κάπως λοξὰ γιὰ
νὰ μὴν φαίνεται τὸ χα-
λασμένο του αὐτί. Ὁ-
ρατα!

Καὶ τώρα ἄς ἔρθουμε
στὴν ἐρώτησή σου:

Γιατί, λέει, μπαίνου-
με σὲ τόσο κόπο γιὰ
νὰ σοῦ στολίσουμε τὸ
σπίτι σου; Ἀπλοῦστα-
τα, γιατί αὐτὸ μᾶς δια-
σκεδάζει.

— Ἀ! ἔκανε ἡ Μπέτ-
τυ ἀπογοητευμένη.

— Ναί, μὲ διασκε-
δάζει πολὺ νὰ συγυρί-
ζω τὸ σαλόνι τῆς μου-
σικῆς, νὰ τοποθετῶ τίς
νότες, τίς εἰκόνες, ὅπως
ἀῦριο θὰ μοῦ κάνῃ με-

γάλη ευχαρίστηση να συγυρίσω τη βιβλιοθήκη. Όπως επίσης η Μάργκαρετ διασκεδάζει πηγαίνοντας έδω κι' εκεί στο σαλόνι για να ιδεί πώς θα είναι καλύτερα να τοποθετήσει τα διάφορα έπιπλα, κι' ακόμη κι' ο κύριος Μόρρις διασκεδάζει—ω αυτός περισσότερο απ' όλους—που σιγουρίζει την κουζίνα, την τραπεζαρία και τους διαδρόμους.

—Α! Έκανε πάλι η Μπέττυ με τον ίδιο τόνο.

—Τό ξέρω, παπαγαλάκι, θα ήθελες να τα κάνουμε όλα αυτά μόνο και μόνο για χάρη της αγάπης που σου έχουμε.

—Όχι, Έκανε η Μπέττυ, με μισό χαμόγελο, αλλά...

—Ναί, ναί, τό ξέρω, αυτό θα ήθελες. Έννοια σου, μένει ήσυχη, παπαγαλάκι μου. Μπορώ να σε βεβαιώσω, ότι αν δεν σε αγαπούσαμε πολύ τρυφερά, δεν θα κάναμε τίποτε απ' ό,τι κάνουμε για χάρη σου. Είσαι τώρα ευχαριστημένη;

—Ω ναί! Έκανε η Μπέττυ. Αλλά γιατί με αγαπάτε;

—Η αγάπη δεν έρχεται κατά παραγγελία, είπε ο Ριχάρδος αποφθεγματικά. Μπορώ όμως να σου πω, ότι αν ήσουν κακή, αν είχες αντιπαθητικό χαρακτήρα, αν έδειχνες κακή καρδιά, δεν θα σε αγαπούσαμε· θα σε αφήναμε να τα βγάλεις πέρα μοναχή σου με τα δολλάρια σου και να σιγουρήσεις το σπίτι σου όπως μπορούσες.

—Είμαι πολύ ευχαριστημένη που αναλάβατε να το κάνετε έσείς, είπε το κοριτσάκι καταχαρούμενο, και ευχαριστιέμαι ακόμη περισσότερο που αυτό το πράγμα σας διασκεδάζει, γιατί είναι το μόνο που μπορώ να κάνω για σας.

Πραγματικά όλοι οι φίλοι της Μπέττυ είχαν μπει σε δουλειά. Η βεράντα είχε μεταμορφωθεί. Είχε στολισθεί με πράσινα στόρια, με φοινικοειδή και άλλα ωραία φυτά, με ψάθινες πολυθρόνες και τραπέζια, και εκεί κάθονταν όλοι το απόγευμα για να αναπαυθούν από τους κόπους της ημέρας.

—Και τώρα που το σπίτι σου είναι έτοιμο, είπε ο Ριχάρδος στη μικρούλα, τί όνομα θα το δώσεις; Θα σου άρεσε μήπως να το βγάλουμε «Η φωλιά του παπαγαλάκι»;

—Ω όχι, Έκανε η Μπέττυ. Θα προτιμούσα, πολύ περισσότερο κάτι που να θυμίζει το όνομα εκείνου που έδωσε τη φωλιά στο παπαγαλάκι.

—Μπράβο! Μπράβο! φώναξε ο κύριος Μόρρις. Να μια καλή σκέψη που την επικροτώ μ' όλη μου την

καρδιά. Πραγματικά η έγγόνή του Ντένις Μάκ-Γκουίρ πρέπει να τιμήσει το όνομα του πάππου της. Τι λέτε αν το ονομάζαμε αυτό το σπίτι Ντένις, Ντένιστον... «Ντένιστον Χώλλ»;

—Ντένιστον, είναι το καλύτερο είπε η Μπέττυ.

Με την γνώμη αυτήν ήταν όλοι σύμφωνοι. Και την άλλη μέρα μια μεγάλη μπρούντζινη πλάκα με το όνομα «Ντένιστον» παραγγέλθηκε σ' ένα χαράκτη και καρφώθηκε με μεγάλη επισημότητα μπρός στην έξω-πορτα της βίλλας.

Φυσικά η ιστορία της Μπέττυ και της κολοσσιαίας της περιουσίας είχε διαδοθεί σ' όλοκληρο το Γκρήνμποροου και η μικρή υπηρέτρια της κυρίας Τοϋκερ είχε γίνει «ή δόξα του τόπου της», όπως έλεγε ο Ριχάρδος. Όταν έβγαίνει έξω στους δρόμους, την παρακολουθούσαν τα βλέμματα όλων όσους συναντούσε και πολλοί έβγαιναν στις πόρτες και στα παράθυρα για να την δουν να περνάει.

Η Μπέττυ πολύ λίγο ενδιαφερόταν για τη δόξα της αυτή, κι' ακόμη περισσότερο μάλιστα που είχε και τη δυσάρεστη όψη της. Όλοι οι υπηρέτες του Γκρήνμποροου ήθελαν με κάθε τρόπο να μπουν στην υπηρεσία της. Κάθε είδους προμηθευταί, από τον χασάπη ως την τελευταία πλύστρα πολιορκούσαν το Ντένιστον κι' ακόμη και το σπίτι των Βάν-Κούρτ, με την ελπίδα να αποκτήσουν πελάτισσά τους την μικρή εκατομμυριούχο. Μά η κυρία Βάν-Κούρτ φρόντισε να τα κανονίσει όλα με τον καλύτερο τρόπο και να διαλέξει τα καταλληλότερα πρόσωπα.

Για μαγείρισα φυσικά προσέλαβαν τη Βιργινία. Μόλις έμαθε η αγαθή γυναίκα ότι η Μπέττυ είχε αγοράσει σπίτι, ήρθε για να της θυμίσει την υπόσχεσή της. Η Μπέττυ άλλωστε δεν την είχε ξεχάσει και με μεγάλη της χαρά πήρε στο σπίτι της την παλιά της φίλη.

Ο Πέτρος, ο γνωστός μας γέρο Πέτρος που η Μπέττυ θυμόταν με συγκίνηση την στοργή που της έδειχνε και τα μικρά δώρα που της έκανε σε κάθε περίπτωση, πήρε τον τίτλο του περιβολάρη, μέλο που, για να πούμε την αλήθεια, δεν ήταν και τόσο εξαιρετικά έμπειρος στην κηπουρική τέχνη.

Μά η κυρία Βάν Κούρτ τον ήθελε το κυριώτερο για φύλακα του σπιτιού αν και το Γκρήνμποροου ήταν πολύ ήσυχο μέρος. Άλλωστε ο κύριος Μόρρις είχε εγκαταστήσει κιόλας έναν άλλον φύλακα. Ο φύλακας αυ-

τός ήταν ένα πελώριο σκυλί του Ά-γίου Βερνάρδου, ήμερο σαν άρνι με τους φίλους του και φυλάγοντας τα φοβερά δόντια για τους έχθρους του.

Τό είχαν ονομάσει Σίδνεϋ για χάρη του κυρίου Μόρρις που κατοικούσε στην έμώνυμη πόλη της Αυστραλίας και την ημέρα που ο καλός δικηγόρος έφυγε για να επιστρέψει όριστικά στον τόπο του, έδήλωσε επίσημα στην Μπέττυ, ότι το σκυλί αυτό είχε αναλάβει την προσωπική της φύλαξη και όσο το κρατούσε κοντά της δεν θα ήταν δυνατό να της τύχει κα-νένα κακό.

Συντροφευμένη λοιπόν από τον Σίδνεϋ η Μπέττυ πήγε και βρήκε τον Πέτρο για να τον ρωτήσει αν ήθελε να μπει στην υπηρεσία της.

Ο Πέτρος εκείνη την στιγμή έτοιμαζόταν να φύγει τη δουλειά του για να καθίσει να φάει. Όταν αντίκρυσε τη μικρή του φιλενάδα το ήλιοκαμμένο πρόσωπό του φωτίστηκε μ' ένα χαμόγελο κι' έλαμψε από χαρά όταν η Μπέττυ του είπε τί τον ήθελε.

—Μις Μπέττυ, Έκανε, βγάζοντας τον παλιό του σκαόφο και παίρνοντας έναν τόνο γεμάτο σεβασμό, πολύ διαφορετικόν από εκείνον που είχε άλλοτε όταν μιλούσε στην υπηρέτριά της κυρίας Τοϋκερ, θα δουλεύω και με τα δύο μου χέρια για σάς, απ' το πρωί ως το βράδυ και νάσαστε βέβαιη πως θα σάς φυλάω μέρα και νύχτα· κανένας κακός άνθρωπος δεν θα τολμήσει να πατήσει το πόδι του στο Ντένιστον όσο θα βρίσκομαι εγώ εκεί.

Τόσο μεγάλη φύλαξη δεν χρειαζόταν βέβαια το σπίτι της Μπέττυ. Μά ωστόσο τα λόγια αυτά συγκίνησαν κατάβαθα τη μικρή, γιατί της έδειξαν την στοργή και την αφοσίωση του αγαθού ανθρώπου.

Οι εργασίες για το σιγούρισμα του Ντένιστον προχωρούσαν και η ανυπομονησία της Μπέττυ τότε να εγκατασταθεί στο καινούργιο της σπίτι μεγάλωνε μέρα με την ημέρα.

Ο Τζακ είχε γίνει αδελφός της σύμφωνα με την επιθυμία της. Κι' η Μπέττυ δεν συνάντησε καμιά δυσκολία σ' αυτό το ζήτημα. Ο μικρός σακάτης δεν είχε κανένα συγγενή που να ήλγη να τον κρατήσει κοντά του. Όλες οι συνεννοήσεις έγιναν μεταξύ του και της Μπέττυ. Η Μπέττυ πήγε άπολύιστα και τον ρώτησε αν ήλγη να γίνει αδελφός της και να ζήσει μαζί της στο Ντένιστον όλη του την ζωή.

—Θέλω λέει! φώναξε ο μικρός έφημεριδοπώλης γουρλώνοντας τα

μάτια του από έκπληξη. Άν θέλω νάρθω να καθίσω μαζί σου; Και βέβαια θέλω. Μά κατάλαβα καλά; Αυτό ήθελες να πής, Μπέτ;

—Ναί, αυτό, είπε εκείνη παίρνοντας το χέρι του μικρού και σφίγγοντάς το στα δικά της, πράγμα που σύμφωνα με την αντίληψή της ήταν ο καλύτερος τρόπος για να επικυρώσει μια συμφωνία, αυτό ήθελε να πω: Θα γίνης αδελφός μου και θα έρθης να κατοικήσης μαζί μου, στο σπίτι μου· μονάχα να μη με λές πιά Μπέτ, αλλά Μπέττυ.

—Όπως θέλεις, Μπέτ... Μπέττυ ήθελε να πω· θα κάνω ό,τι σ' άρέσει και θα προσπαθήσω να είμαι ένας πολύ καλός αδελφός. Μά... δεν μου λές, θα κάνης εσύ μονάχη σου στο σπίτι σου ό,τι θέλεις;

—Ναί, δηλαδή θα πάρω μια για-γιά που θα διευθύνει το σπίτι και θα μου λέει τί ποέπει και τί δεν πρέπει να κάνω, κι' ακόμη θα πάρω και μια δασκάλα για να μου μάθω όλα όσα γράφουν τα βιβλία και για να με μάθω και τους καλούς τρόπους.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΓΓΟΝΟΥ

Ήταν μια απ' τις ημέρες του Ιουνίου, όταν γυρίζοντας στο σπίτι της η κυρά-Υβόν, έμαθε απ' τις γειτότισσες, ότι τη ζητούσαν από μέρος του ναυτικού γραφείου, Κάτι για τον έγγονό της, ασφαλώς, θα την ήθελαν. Ούτε στιγμή όμως δεν έβαλε κακό στο νου της. Στις οικογένειές τους, παλιές οικογένειες ναυτικών, είχαν συχνά να κάνουν με τα ναυτικά γραφεία, κι' αυτή που ήταν κόρη, γυναίκα, μητέρα και γιαγιά ναυτικών, δεν παραξενεύτηκε.

Πάνω από εξήντα χρόνια το ήξερε. Ντύθηκε, έβαλε το πιο καλό της μαύρο φόρεμα, την άσπρη της κολαριστή ποδιά και σκούφια και ξεκίνησε. Καθώς πλησίαζε ένοιωθε να την πιάνει μια περίεργη ταραχή· όχι και πως άνησυχούσε, μά είχε και δυο μήνες να λάβει γράμμα.

Ο κ. λιμενάρχης έλειπε, κι' ένας βοηθός που τον αναπλήρωνε, της φάνηκε τόσο αντιπαθητικός.

Σκόρπια πάνω στο τραπέζι, βρίσκονταν ένα σωρό χαρτιά, χαρτιά κινισμένα, σφραγισμένα με βουλο-κέρι και με χοντρές σφραγίδες, κι' ένα κίτρινο και τριμένο φύλλο πορείας.

Άρχισε να τα αραδιάζει μπρός στη γιαγιά που έτρεμε. Μέσα στα χαρτιά, είχε δει δυο δικά της γράμματα, κι' ήταν και τα δυο κλαδιά του ξεού που

του είχε στείλει τα Χριστούγεννα.

Τώρα της διαδίδει με στόμφο: «Μοάν, Μάριος, Ιωάννης, Σουλβέ-στρος, έγγεγραμμένος εις το Παί-μπόλ, υπό τον αξ. αριθ. μητρώου 2091, αποδιώσας εν πλώ επί της «Νίκης» τη 14 Ιουλίου 18...»

—Τί έπαθε, καλέ μου κύριε;

—Απεδίωξε.

Ο κύριος, που δεν ήταν και κα-κός της είπε με λύπη:

—Πέθανε.

—Πέθανε;

Είχε αρχίσει να το μαντεύει, αλλά

όχι, ούτε και τώρα που τάκουγε δεν

πίστευε σταυτιά της. Ο Σουλβέστρος ο

έγγονός της, η μόνη της παρηγοριά,

ο μόνος που της άφησε η θάλασσα,

γι' αυτόν που έκανε όλες της τις προ-

σευχές, πέθανε· όχι κάποιο λάθος

θα είχε κάνει ο κύριος. Δεν ήθελε

ναφήση τον πόνο να ξεσπάσει, όχι,

ήταν περήφανη, ήθελε σαν τα πλη-

γωμένα ζώα να κρυφτεί και να θάψη τον πόνο της.

Της δώσανε ακόμη 30 φράγκα, αυτά που είχε απάνω του την ημέρα που πέθανε, ένα σκαλιστό κουτάκι πουδάζε τα γράμματα, και το παρά-σημό του.

Τα πήρε, τα γύρισε τα ξαναγύρισε στα φτωχά της χέρια κι' ήταν τόση η ταραχή της που δεν έδρισκε την τσέπη της.

Σκυφτή και βάζοντας όλη της τη δύναμη, έφτασε άργα στο σπίτι της.

Μπήκε μέσα, έκλεισε την πόρτα και τότε άφησε τον πόνο της να ξεσπάσει. Έβγαλε μια φωνή κι' έπεσε με τα μούτρα στο κρεβάτι της.

Εκεί έμεινε ώρες ολόκληρες, μ' ένα σιγανό παράπονο μικρού παιδιού. Οί γέροι που έχουν πολύ υποφέρει δε μπορούν να κλάψουν· τα μάτια τους έχουν πιά στερέψει...

(Pierre Loti) ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

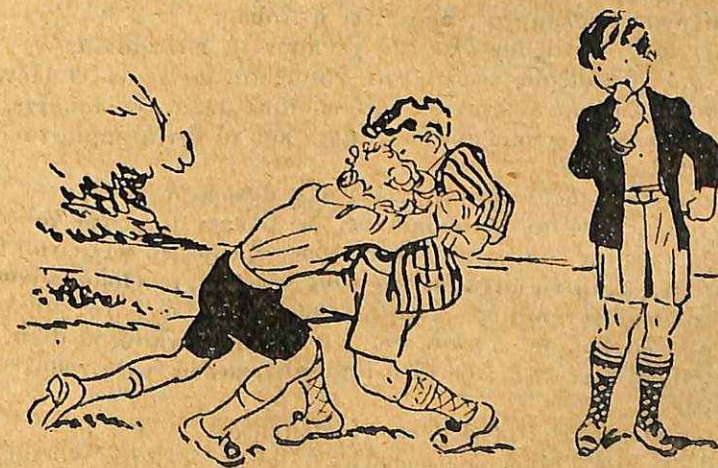
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

KZ'.

Άπό την ημέρα που έρριξε τη φωλιά κι' η Λούση τον είπε κακό, ο Πετράκης έγινε πολύ σκεπτικός. «Πρέπει να διορθωθώ, λέει μέσα του, αλλά πώς μπορεί κανείς να διορθωθεί; Μου φαίνεται πως δεν είναι πολύ εύκολο».

Ρωτά την υπηρέτρια: — Μαργαρώ, δεν μου λές, πως να κάμω για να μην είμαι πιά λιχουδής; Γιατί ο Θεός να μου δώσει αυτό το μεγάλο έλάττωμα;

— Αυτό, παιδί μου, δε σου το έδωσε ο Θεός, του λέει η Μαργαρώ. Είναι του Διαβόλου. Κάθε φορά λοιπόν που βλέπεις μια λιχουδιά και

σου έρχεται να την πάρης κρυφά ή φανερά και να τη φάς, να λές μέσα σου τρεις φορές: **Πίσω μου σ' έχω, Σατανά! Πίσω μου σ' έχω, Σατανά!** Και να ιδής πως θα σου φεύγει η κακή επιθυμία.

—Ναί, φωνάζει ο Πετράκης, αυτό θα κάνω! Και κάτι άλλο που το σκέφτηκα εγώ. Θα πίνω καθημέρα το γάλα μου σκέτο και θα φυλάω τη ζάχαρη που μου δίνεις. Κι' άμα μαζέψω είκοσι κομμάτια, θα τα μοιράσω στους φτωχούς.

Ο Πετράκης το είπε και το κάνει. Η Μαργαρώ του πηγαίνει το γάλα του μ' ένα κομμάτι ζάχαρη στο πιατάκι. Ο Πετράκης λέει μέσα

του τρεις φορές: «Πίσω μου σ' έχω, Σατανά!» Και με την τρίτη, παίρνει τη ζάχαρη και τη φυλάει στην τσέπη του. Τό γάλα σκέτο είναι βέβαια άνοστο. 'Αλλά τὸν Πετράκη δὲν τὸν νοιάζει. 'Αφ' οὗ θὰ κόψη ἔτσι τὸ ἐλάττωμά του, βάζει τὰ δυνατά του καὶ τὸ πίνει.

Αὐτὸ καθεμέρι, πρωὶ καὶ βράδυ. "Ἐχουν περάσει πέντε ἡμέρες κι' ὁ Πετράκης ἔχει μαζέψει δέκα κομμάτια ζάχαρη. Μόνο τὸ πρωὶ ἐκεῖνο δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ. Τοῦ κάκου εἶπε τρεῖς φορές: «Πίσω μου σ' έχω, Σατανά». Τὸ ξόρκι δὲν ἔπιανε. Καὶ μετὰ τὴν τρίτη, ὅχι μόνο δὲ φύλαξε στὴν τσέπη του τὴ ζάχαρη, παρὰ ἔβγαλε κι' ἓν' ἄλλο κομμάτι κι' ἔρριξε στὸ γάλα του καὶ τὰ δυό. Τώρα λοιπὸν δὲν εἶχε παρὰ ἑννιά μόνο κομμάτια φυλαγμένα γιὰ τοὺς φτωχοὺς.

"Υστερὰ τὸ μετάνοιωσε καὶ λυπήθηκε. Κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτοῦ του ποὺ ὑποχώρησε πάλι στὸ Σατανά. Κι' εἶχε πολὺ κακὴ διάθεση ὅλο ἐκεῖνο τὸ πρωί, γρίνιαζε, θύμωνε, τὰ ἔβαζε μετ' ὅλους. "Ἐτσι τὰ ἔβαλε καὶ μετὰ τὸν Τοτό.

"Ἦταν σὶδὸν κῆπο, ὅπου τὰ τρία ἀγόρια ἔπαιζαν κυνηγητό. Μία στιγμή, ὁ Τοτός σκόνταψε καὶ ξιπλώθηκε δίπλα σ' ἓνα μῆλο ποὺ εἶχε πέσει ἀπ' τὴν μηλιά. Τὸ θεώρησε εὐρημά του, τὸ σήκωσε καὶ τὸ δάγκασε. Μὰ ὁ Πετράκης θύμωνε φοβερά.

— Μὲ ποῖο δικαίωμα τὸ τρώς; τοῦ φώναξε. Δικό σου εἶναι; "Ἡ μηλιά εἶναι τοῦ παπποῦ μου! Κλέφτη! "Ἄς το!

Κι' ἔκαμε νὰ τοῦ τὸ ἀρπάξῃ ἀπ' τὸ στόμα. "Ο Τοτός ὅμως ἀντιστάθηκε, τὰ δυὸ παιδιά πιάστηκαν, τὸ μῆλο ἔπεσε χάμω. Κι' ἐνῶ ἐκεῖνοι οἱ δυὸ ἐξακολουθοῦσαν νὰ δέρονται καὶ νὰ τραβομαλλιοῦνται, ὁ Γεώργιος σήκωσε τὸ μῆλο καὶ τὸ ἔτρωγε. "Ο Πετράκης κι' ὁ Τοτός τὸν εἶδαν μιά στιγμή καὶ τοῦ οἶχθηκαν κι' οἱ δυό.

— Τί, ἐσὺ θὰ τὸ φᾶς; Εἶναι τοῦ παπποῦ μου!

— Τί, ἐσὺ θὰ τὸ φᾶς; Εἶναι εὐρημα δικό μου!

Τώρα πιάνονται κι' οἱ τρεῖς μετ' ἑαυτοῦς, κλωτσιές, βροσιές. Γίνεται κακὸ μεγάλο. Τρέχει ὁ μπαμπὰς τοῦ Πετράκη καὶ μετὰ πολὺν κόπο τοὺς χωρίζει.

— Τί πάθατε σεῖς, τοὺς λέει, γιατί μαλλώνετε ἔτσι;

— Γιὰ ἓνα μῆλο, ἀπαντᾷ ὁ Πετράκης. Τῷ φάγε ὁ Τοτός... ὅχι, τῷ φάγε ὁ Γεώργιος... ὅχι, κι' οἱ δυὸ τῷ φάγαν!

— Σιωπή! δὲ ντρέπεστε; Γιὰ ἓνα μῆλο χάθηκε κι' ὁ παράδεισος. Δόστε γρήγορα τὰ χέρια! Ποῦ ἀκούστηκε καλὰ παιδιά νὰ βρίζονται καὶ νὰ δέρονται σάν ἀμαξάδες;

Τ' ἀγόρια φιλιώνονται καὶ πάνε νὰ βροῦν τὰ κορίτσια ποὺ παίζουν κούκλες στὴν αὐλή.

— Παίζουμε τυφλόμυγα; προτείνει ἡ Λούση.

— Ναί, ναί! φωνάζουν ὅλοι καὶ χτυποῦν τὰ παλαμάνια.

"Αλλά γιὰ νὰ παίζουν τυφλόμυγα, χρειάζεται μαντίλι. "Ο Πετράκης κάνει νὰ βγάλῃ ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ δικό του, ἀλλὰ δὲν προσέχει καλὰ καὶ τοῦ πέφτουν, καὶ σκορπίζονται χάμω, καὶ τὰ ἑννιά κομμάτια ζάχαρη ποὺ εἶχε φυλαγμένα.

— Ποὺς εἶναι τώρα κλέφτης; φωνάζει ἀμέσως ὁ Τοτός.

"Ο Πετράκης γίνεται κατακόκκινος, δὲ βλέπει μπροστὰ του ἀπ' τὸ θυμό. Αὐτὸς κλέφτης, αὐτὸς ποὺ ἔπινε τόσες ἡμέρες τὸ γάλα του σκέτο, ἄνοστο, γιὰ νὰ φυλάῃ τὴ ζάχαρη γιὰ τοὺς φτωχοὺς; "Ορμὰ πάνω στὸν Τοτό καὶ τὸν ἀρχίζει γροθιές, χτυπᾷ, ἐννοεῖται, κι' ὁ Τοτός καὶ γίνεται πάλι κακὸ μεγάλο. Τρέχουν ὁ μπαμπὰς, ἡ μαμμὰ, ὁ παππούς, ὁ θεῖος, ὅλοι.

— Μὰ τί πάθατε πάλι; ρωτᾷ ὁ μπαμπὰς, καθὼς τοὺς χωρίζει· λυσσάζατε σήμερα;

— Μὲ εἶπε κλέφτη! οὐρλιάζει ὁ Πετράκης.

— Καὶ δὲν εἶσαι κλέφτης; φωνάζει ὁ Τοτός. "Ορίστε! κοιτάξτε αὐτὴ τὴ ζάχαρη! "Απὸ τὴν τσέπη του βγήκε.

"Ο μπαμπὰς ἀγορεύει:

— Ποῦ βρήκες ἐσὺ τόση ζάχαρη; ἔξηγῆσον γρήγορα!

Μὰ ὁ Πετράκης δὲν βγάζει τώρα μιλιά. Δὲ θέλει νὰ πῇ τί ἔκανε γιὰ νὰ κόψη τὸ ἐλάττωμά του.

Εὐτυχῶς ποὺ τὸ ξέρε ἡ Μαργαρώ. Τὴ φωνάζουν, τὴ ρωτοῦν κι' ἡ ὑπερήτρια τὰ φανερώνει ὅλα.

— Μπράβο, Πετράκη! λέει ἡ μαμμὰ. Μαργαρώ, φέρε ἀμέσως τοῦ παιδιοῦ μου ἓνα γάλα μετὰ πολλή-πολλή ζάχαρη!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

"Ένας ἐρημίτης ζοῦσε μέσα στὸ δάσος. Ζοῦσε μόνος του καὶ γιὰ συντρόφους του εἶχε τὰ ζῶα, ποὺ δὲν τὸν φοβόνταν. Τοὺς μιλοῦσε. Τοῦ ἀπαντοῦσαν κι' αὐτά. Καὶ συνεννοούνταν.

"Ένα βράδυ, ποὺ ὁ ἐρημίτης ἦταν ξαπλωμένος κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο, ἓνας κόρακας, ἓνα περιστέρι, ἓνα ἐλάφι κι' ἓνα φίδι ἔτυχαν μαζεμένα στὸ ἴδιο μέρος.

Συνομιλοῦσαν. "Ἡθελαν νὰ βροῦν γιατί τὸ κακὸ εἶναι στὴ γῆ.

"Ο κόρακας εἶπε:

— "Ολο τὸ κακὸ στὸν κόσμον γίνεταί ἀπὸ τὴν πείνα. "Όταν εἶμαι χορτασμένος, καλοκάθουμαι σ' ἓνα μέρος, τραγουδῶ — ὅπως ξέρω, — τὸ κάθε τί μοῦ φαίνεται εὐχάριστο, τὸ κάθε τί καλὸ, καὶ χαίρουμαι γιὰ τὸ τίποτε. Μὰ μόλις πεινάσω μιά ἢ δυὸ ἡμέρες, ὅλα τὰ σιχαίνουμαι σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ θὰ ἤθελα νὰ μὴ βλέπω οὔτε τὸ δάσος, οὔτε τὸν ἥλιο, οὔτε τὸν οὐρανό. Πουθενὰ δὲν βρίσκω ἡσυχία. Πετῶ ἐδῶ. Πετῶ ἐκεῖ. Πουθενὰ δὲν βρίσκω ἀνάπαυση. "Αν ἰδῶ κατιτὶ φαγώσιμο, ρίχνουμαι κατ' ἐπάνω του. Μποροῦν νὰ μετ' ἐπιδοκῶνται, νὰ με χτυπήσουν, δὲ θὰ κοινηθῶ οὔτε μιά τρίχα, ἀκόμα κι' ἂν τὰ σκυλιὰ καὶ οἱ λύκοι ἔρχονται νὰ μοῦ πάρουν τὸ φαγί μου. "Αλίμονο! Πόσοι ἀπὸ μᾶς δὲν χάθηκαν, ἐπειδὴ πείνασαν! "Ἡ πείνα φταίει γιὰ ὅλα τὰ κακά. Τὸ περιστέρι εἶπε:

— "Οχι. Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ. "Αν ζοῦσαμε μόνος, θὰ εἴχαμε λιγώτερες ἐννοίες. Μόνος, ποτὲ κανεὶς δὲν εἶναι φτωχός. Κι' ἂν εἶναι, ὑποφέρει αὐτὸς μόνάχα. Μὰ ἔλα ποὺ πρέπει νὰ ζῇ κανεὶς μετὰ τοὺς δικούς του. Τότε ἀγαπᾷ αὐτοὺς καὶ χάνει τὴν ἡσυχία του. Δὲ σκέπτεται παρὰ μόνάχα αὐτοῦς. Μήπως πεινοῦν; μήπως κρυώνουν; "Αν φύγῃ γιὰ μιά στιγμή ἓνας δικός σου, γίνεσαι πολὺ δυστυχισμένος. "Αν τὸν πιάσῃ κανένα γεράκι; "Αν τὸ συλλάβῃ καμμιά παγίδα; "Ἐκινᾷς γιὰ νὰ τὸν βρῇς καὶ κινδυνεύεις. Τὸ γεράκι παραμονεύει κἀπου ἐκεῖ κοντά, καὶ τὰ δίχτυα εἶναι στημένα. "Αν ὁ δικός σου πιαστῇ, τίποτα πιά δὲ σ' ἐνδιαφέρει, οὔτε τὸ φαγητό, οὔτε τὸ νερό, δὲ ζῇς πιά παρὰ γιὰ νὰ κλαῖς. Πόσοι ἀπὸ μᾶς δὲν χάθηκαν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο! Τὸ κακὸ, ὅλο τὸ κακὸ ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἀγάπη, ἀπὸ τὴν στοργή.

Τὸ φίδι εἶπε:

— "Οχι δὲν εἶναι οὔτε ἡ πείνα, οὔτε ἡ ἀγάπη. Τὸ κακὸ εἶναι στὸν

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— "Αχ, ἂν σὲ πετύχω, κακομοίρη μου! ἔκανε. Θὰ ἰδῇς ἐσὺ! Θὰ ἰδῇς! Μὲ φοβερίζεις! Ποῦ εἶσαι λοιπόν, φίδι κολοσό, ποὺ κρύβεσαι;

— "Ἐδῶ εἶμαι, καπετὰν - Μαθιέ! φώναζε τὸ παιδί.

Μ' ἓνα γοργὸ κίνημα ὁ καπετὰν - Μαθιὸς σήκωσε πάλι τὴν ζώνη του καὶ γύρισε κατὰ τὸ μέρος τῆς φωνῆς.

— Νὰ λοιπόν! ἔκανε. Δέξου...

Δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράση του. Κρυμμένος σὲ μιά γωνιά τῆς κάμαρας, χαμένος μέσα στὸ σκοτάδι, ὁ Γιάννης τοῦ εἶχε πετάξῃ μ' ὅλη του τὴν δύναμη ἓνα βαρὺ ξύλινο σκαμνί.

Χτυπημένος κατὰστυγθὰ ὁ μέθυσος ἔδραλε ἓνα πνιγμένο βόγγυτ καὶ ὕστερα, δίχως νὰ φήσῃ τὴν ζώνη ἀπὸ τὰ χέρια του, ἔπεσε μονοκόμματος σὺν μιά μαζὰ στὰ πλακάκια, παρασύροντας στὴν πτώση του καὶ τὸ τραπέζι.

"Ο Γιάννης δὲν περίμενε ἄλλο. Δίχως νὰ ἐνδιαφερθῇ καθόλου γιὰ τὸν θεῖό του, ὤρμησε πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε κι' ὅταν βρέθηκε ἀπέξω ἔδειξε τὴ γροθιά του πρὸς τὸ σῶμα ποὺ κοιτόταν ἀναίσθητο στὸ πάτωμα.

— "Ἡθελα νὰ γίνω καλός, εἶπε. Μ' ἔκανες κακόν. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα.

Καὶ χωρὶς πιά νὰ διστάσῃ ἔτρεξε κι' ἐξαφανίστηκε στὸ σκοτάδι, ἐνῶ μέσ' στὸ δωμάτιο ὅπου τὸ σκοτάδι γινόταν ὅλο καὶ πὺ πυκνὸ, ζαλισμένος ἀπὸ τὸ κτύπημα ποὺ τοῦ εἶχε κόψει τὴν ἀναπνοή, μὴν ἔχοντας τὴν δύναμη νὰ σηκωθῇ, ὁ καπετὰν - Μαθιὸς Μπρινιὸν ἔμεινε μόνος καὶ ροχαλίζει ἑξαπλωμένος μπρούμυτα στὰ πλακάκια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Κάτω ἀπ' τὰ ἀστέρια

Μὲ γρήγορα βήματα, δίχως νὰ τρέχῃ ὅμως, γιὰ νὰ μὴν δώσῃ ὑποψίες στοὺς διαβάτες, ὁ Γιάννης δὲν ἄργησε νὰ φθάσῃ στὴ μεγάλη σκάλα ποὺ ὡδεύοντο στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Γολγοθᾶ ποὺ βρισκεται κτισμένη στὸ ψηλότερο σημεῖο τοῦ Τρεπόρ. Δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ στὴν πόλη, γιατί ἡ ξέρα ὅτι μποροῦσε νὰ συναντήσῃ κανένα ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ καπετὰν - Μαθιὸς ποὺ θὰ τὸν ἔβλεπαν σὲ δύσκολη θέση μετὰ τὴν ἐρωτήσῃ τοὺς "Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τὸ ἀποφύγῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μετὰ τὸν τρόπο. "Ακόμη καταλάβαινε ὅτι αὐτὸ ποὺ εἶχε κάνει ἦταν μιά πράξη ἀξιοποινῆ καὶ γνώ-

ριζε πολὺ καλὰ τί σήμαινε ἡ λέξη: «φυλακή».

"Ο Γιάννης ἤξερε πολὺ καλὰ τὸν Μαθιὸ Μπρινιὸν τὸ δῆμίό του, ὥστε νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι μόλις θὰ συνερχόταν, τὸ πρῶτο ποὺ θὰ ἔκανε ἦταν νὰ φωνάξῃ τοὺς χωροφύλακες καὶ νὰ τοὺς παραδώσῃ τὸν ἀνεψιό του, καὶ γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, νὰ τὸν ἀφήσῃ ἴσως νὰ τὸν κλείσουν σὲ κανένα σωφρονιστήριον ὡς τὴν ἐνηλικίωσή του.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀποψη ὁ Γιάννης ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πόλη καὶ νὰ φύγῃ μακριὰ, ὅσο τὸ δυνατό μακρύτερα γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸν ἐχθρό του. Τὴν ἰδέα αὐτὴν τὴν εἶχε ἄλλωστε σχηματίσει ἀπὸ πρὶν, πρὶν νὰ γυρίσῃ γιὰ δευτέρη φορά ὁ θεῖος του, καὶ εἶχε αποφασίσει νὰ τὴ βάλῃ σ' ἐφαρμογὴ ἐκεῖνο τὸ ἴδιο βράδυ τὴν ὥρα ποὺ θὰ κοιμόταν ὁ θεῖος του. Οἱ ἀπειλὲς ὅμως ἐκείνου τοῦ ἀθλίου καὶ τέλος τὸ πέταγμα τοῦ σκαμνιοῦ, ποὺ πρέπει νὰ δημολογήσουμε ὅτι δὲν ἦταν προμελετημένο, ἔκαναν τὸ παιδί νὰ πάρῃ μιά ὥρα ἀρχήτερα τὰ μάτια του καὶ νὰ φύγῃ.

"Ἐξακολουθώντας νὰ τρέχῃ, ὁ Γιάννης ἔκανε μετὰ τὸ μυαλό του τὸν υπολογισμό ὅτι ἡ λιποθυμία τοῦ θεοῦ τοῦ θὰ κρατοῦσε περισσότερο ἀπὸ μιά ὥρα· ἂν σ' αὐτὴν πρόσθετε καὶ τὸ χρόνο ποὺ θὰ χρειαζόταν ὁ καπετὰν - Μαθιὸς πρὸς νὰ πάῃ στὴν ἀστυνομία καθὼς καὶ τὸ χασομέρι ὡς ποὺ νὰ ἔρχονται οἱ ἔρευνες, ὑπολόγιζε ὅτι ἡ καταδίωξή του δὲν μποροῦσε νὰ ῥχίσῃ πρὶν ἀπὸ τρεῖς ὥρες. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα αὐτὸς θὰ βρισκόταν κιόλας πολὺ μακριὰ.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο μιά σκέψη κυριαρχοῦσε στὸ μυαλό του γιὰ τὴν ὥρα! Νὰ φθάσῃ ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα σ' ἓνα ἔρημο δρόμο, ὅπου θὰ μποροῦσε νὰ τρέξῃ ἐλεύθερα, δίχως νὰ προκαλέσῃ τίς ὑποψίες κανενός. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο πῆρε τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο ποὺ ὡδεύοντο στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Γολγοθᾶ. Σκεπτόταν ὅτι ἄμα θὰ φθάνε στὸ ψήλωμα ἐκεῖνο θὰ τραβοῦσε ἴσια πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς Διέπης κι' ἀπ' ἐκεῖ, ἂν μποροῦσε, θὰ πῆγαινε στὴ Χάδρη. Τούτῃ τὴν πόλιν δὲν τὴ γνώριζε οὔτε εἶχε πᾶει ποτέ του, μὰ εἶχε ἀκούσει πολλὰς φορές νὰ γίνεταί λόγος γι' αὐτὴν καὶ ἤξερε πὼς ἦταν ἓνα μεγάλο ἐμπορικὸ λιμάνι, πολὺ μεγαλύτερο ἀπ' τὸ Τρεπόρ, γεμάτο καράδια ποὺ ἔρχονταν καὶ ποὺ πῆγαιναν σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. "Ἐκεῖ ἔλπιζε

ΖΩΗ ΦΡΑΓΚΟΥ

πώς δεν θα τον έβρισκε πιά ο θεός του, γιατί η θά έμπαινε μούτσος σ' ένα οποιοδήποτε πλοίο, η θά έπιανε μία οποιαδήποτε δουλειά. Τόξερε βέβαια πως θα συναντούσε μεγάλες δυσκολίες για να βρή κάτι, αλλά αυτό δεν το λογάριαζε και τόσο. Για την ώρα η σκέψη του ήταν να φύγει· να φύγει όσο πιο μακριά μπορούσε από τον δῆμιό του. 'Απ' εκεί κι' έπειτα είχε ο Θεός!

Μόλις έφθασε στην κορυφή του Γολγοθᾶ σταμάτησε και έρριξε μία τελευταία ματιά στην πόλη που άπλωνόταν κάτω από τα πόδια του.

Ο ήχος μιάς καμπάνας που σήμανε κάπου εκεί κοντά τον έκανε να τιναχτεί. Γύρισε το κεφάλι του κατά τη μεριά απ' όπου έρχόταν ο ήχος και είδε ότι είχε σημάνει η καμπάνα της έκκλησίας που βρισκόταν κτισμένη λίγο μακρύτερα και που το καμπαναριό της ξεχώριζε μαύρο μέσα στον σταχτί βρίζοντα.

Αυτός ο ήχος της καμπάνας, ἄθελά του, τον έκανε να νοιώσει ένα σφίξιμο στην καρδιά και μία γλυκειά και ανεξήγητη συγκίνηση.

Μία βαθεία γοητεία φαινόταν σάν να έβγαине απ' οτι τον περιτοίχιζε, και δεν καταλάβαινε γιατί το ἄργό εκείνο κτύπημα της καμπάνας που τόσο του ἄρεσε, του προκαλούσε κιόλας μία διάθεση να κλάψει.

Μπροστά στα μάτια του πέρασε για μία στιγμή η χλωμή και γλυκειά εικόνα της μικρής ἄρρωστης και του φάνηκε σάν νακούσε ακόμα, σάν ένα μακρινό αντίλαλο τις συγκινητικές συμβουλές της μικρούλας και τα τελευταία λόγια του επιδάτη της «Χελιδόνας»:

— Μην είσαι πιά κακός, του είχε πει εκείνη.

— Πηγαίνοντας σχολείο, είχε προσθέσει ο πατέρας της, θα γίνης καλύτερος. 'Αμα μάθεις όσα θα σε διδάσκουν εκεί μέσα θα νοιώθης λιγώτερο μόνο τον εαυτό σου.

Έσκυψε το κεφάλι του κι' έμεινε συλλογισμένος.

Η καμπάνα σήμανε δυο-τρεις φορές ακόμη ἄργα-ἄργα. 'Υστερα οι τελευταίοι της ήχοι χάθηκαν στο ἄπειρο κι' όλα έγιναν πάλι σιωπηλά.

Συλλογισμένος πήρε το μονοπάτι που πήγαινε παράλληλα με την ἀποκρυμνη ἀκτὴ και ξανάρχισε το δρόμο του.

Στον οὐρανὸ τᾶστρα ἔλαμπαν με τὸ λαμπρό τους, φῶς μὰ ὁ Γιάννης δὲν τὰ κοίταζε. Βυθισμένος σὲς σκέψεις του περπατούσε δίχως νὰ δίνη καμμιὰ προσοχή σὲν ὁμορφὴ αὐγουστιάτικη ἐκείνη νύχτα, τὴν ἡρεμὴ

καὶ γαλήνια. Σταυτιά του δὲν ἔφθανε ὁ φλοῖσθος τῆς θάλασσας, οὔτε τὸ σύρσιμο τῶν χαλικίων πὸς τὰ κύματα τὰ κυλούσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, οὔτε ἔδλεπε τοὺς φάρους πὸς ἀναβάν ἑνας-ἑνας καὶ ἔσχιζαν τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ἴδια μὲ μεγάλα ἄστρα. Μπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ, νὰ νοιώσῃ, νὰ θαυμάσῃ τίς ὁμορφιές τῆς φύσης, ὅταν τὴν καρδιά του τὴν πλακώνει ἡ θλίψη;

Μὲ τὰ μάτια καρφωμένα σὲν γῆ περπατούσε, περπατούσε.

— 'Αμα μάθεις όσα θα σε διδάσκουν, θα νοιώθης λιγώτερο μόνο τον εαυτό σου.

Μὲ τὴ βαθεία πίκρα ἔλεγε καὶ ξανάλεγε αὐτὴ τὴ φράση:

— Λιγώτερο μόνος!

Μόνος! Μὰ μήπως δὲν ἦταν πάντα; Καὶ τώρα μάλιστα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ;

Οἱ εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι μποροῦσαν νὰ μιλοῦν ἔτσι, μὰ αὐτός, ποιά εὐτυχία εἶχε γνωρίσει ἀπ' τὴ στιγμή πὸς εἶχε γεννηθεῖ; Καμμιὰ, καμμιὰ ἀπολύτως. Δὲν θυμόταν παρὰ λύπες, στενοχώριες, ξύλο. Ποτὲ μὲ εὐχαρίστηση, ποτὲ μὲ χαρὰ, ποτὲ τὴν παρμηκὴ εὐτυχία. Νᾶχε τουλάχιστον ἕνα πατέρα ἢ μὲ μῆτέρα πὸς νὰ τὸν ἀγαποῦν! Μαζί τους βέβαια θὰ γνῶριζε τὴν εὐτυχία. 'Ω, λίγο τὸν ἔμελλε τότε ἂν θὰ ἦταν ἀσθενικός ἢ ἄρρωστος ἢ καὶ σακάτης ἀκόμη σάν τὴ μικρὴ τῆς «Χελιδόνας», ἐνῶ τώρα πὸς ἦταν γερός καὶ δυνατός, ἦταν μόνος του, ὁλότελα μόνος του, δίχως νὰ ἔχῃ ἕναν ἄνθρωπο γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ μὲ γλύκα, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ, γιὰ νὰ τοῦ σκουπίσῃ τὰ δάκρυά του.

Μ' αὐτὲς τίς σκέψεις ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ περπατᾷ δίχως νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ μονοπάτι πὸς εἶχε πάρει σὲν ἀρχή.

Ἐξαφνα κοντοστάθηκε. Πίσω του τοῦ φάνηκε σάν νὰκούσε ὁμιλίες. Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ βγῇ ἀπὸ τίς σκέψεις του. Μὴν ξέροντας μὲ ποιοὺς εἶχε νὰ κἀνῃ, τρομοκρατημένος μὲ τὴν ἰδέα ὅτι μπορεῖ νὰ ἦσαν χωροφύλακες, ἔτρεξε γοργὰ καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο καὶ ξαπλώθηκε κατάχαμα σὲν γῆ.

Ὑστερα, κράτησε τὴν ἀναπνοή του καὶ κοίταξε.

Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶδε τίποτε, σὲ λίγο ὅμως δυὸ ἱσίοι ξεπρόβαλαν σὲν γύρισμα τοῦ δρόμου. Οἱ δύο αὐτοὶ ἱσίοι, ὅπως μπόρεσε νὰ ξεχωρίσῃ, ἦταν δύο ἄνδρες. Ποιοὶ νᾶταν ἄραγε αὐτοὶ;

Ὁ Γιάννης ἐνοιώθη τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ μέσ' σὲν στήθος του τόσο δυνατά, πὸς κόντευε νὰ σπᾷσῃ. Μή-

πως ἄραγε ἦταν οἱ χωροφύλακες; Μήπως ὁ καπετὰν-Μαθίς εἶχε συνέλθει γρηγορώτερά απ' ὅ,τι αὐτὸς φανταζόταν, καὶ τοὺς εἶχε στείλει κιόλας πίσω νὰ τὸν κυνηγήσουν;

Αὐτὸ ἦταν βέβαια πολὺ ἀπίθανο, μὰ ὥστόσο ποὺς μπορεῖ νὰ ξέρῃ;

Τὸ παιδί δὲν ζοῦσε σχεδὸν πιά ἀπὸ τὴν ἀγωνία!

Δίχως νὰ βιάζονται οἱ δύο ἄντρες πέρασαν ἀπὸ μπροστὰ του κουδεντιάζοντας.

— 'Όταν φθάσουμε ἐκεῖ πὸς στρίβει τὸ μονοπάτι ἂς τραβήξουμε ἀριστερά, εἶπε ὁ ἕνας. Ἔτσι τὸ μονοπάτι θὰ μᾶς βγάλῃ σὲν δημοσίᾳ.

— 'Όπως θέλεις, εἶπε ὁ ἄλλος.

Κι' ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους.

Εἶχαν ἐξαφανιστεῖ πολλὴ ὥρα κι' ὁ Γιάννης δὲν ἀποφάσιζε ἀκόμη νὰ βγῇ ἀπ' τὴν κρυψὼνα του.

Τέλος, ἀφοῦ κοίταξε γύρω του καὶ βεβαιώθηκε πὸς δὲν τὸν ἀπειλοῦσε τίποτε ὑποπτό, ἀποφάσισε νὰ βγῇ καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορεία του. Ὑποσχέθηκε ὅμως σὲν εαυτό του νὰ μὴν εἶναι πιά ἀφηρημένος, γιατί πρὶν λίγο ἔλειψε νὰφήσῃ νὰ τὸν δοῦν, καὶ μόλις τὴν τελευταία στιγμή ἄκουσε τίς φωνὲς καὶ πρόφτασε νὰ κρυφτεῖ.

Τὸ μακρινὸ χτύπημα ἐνὸς ρολογιοῦ τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ ὥρα ἦταν ἐννιάμιση.

— Ἐμπρός, δρόμο, καὶ γρήγορα μάλιστα γιὰ νὰ κερδίσουμε τὸν καιρὸ πὸς χάσαμε, εἶπε.

Σηκώθηκε· μὰ μόλις εἶχε προχωρήσει λίγα βήματα ὅταν ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ γιατί ἐνοιώσε μὲ παράξενη ἀδυναμία. Ἐνοιώθη τὸ κεφάλι του ἄδειο, ἕνα σουδερὸ πόνος σὲν καρδιά καὶ μὲ ἀκατανίκητη ἰκτονία.

Γιὰ νὰ μὴν πῆσῃ ἀναγκάστηκε νὰ καθήσῃ σὲ μὲ πέτρα.

— Πεινάω! μουρμούρισε.

Ἀλήθεια, δὲν εἶχε ἐτοιμάσει τὸ βραδυνὸ φαγητὸ καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτ' σὲς ἑνδεκα δὲν εἶχε βάλει τίποτε σὲν στόμα του. Λίγα λεπτὰ ἔμεινε σὲν ἴδια θέσῃ· ὕστερα ἐνοιώσε τὴν ἀδιαθεσίᾳ του νὰ τοῦ περνᾷ σιγὰ-σιγὰ.

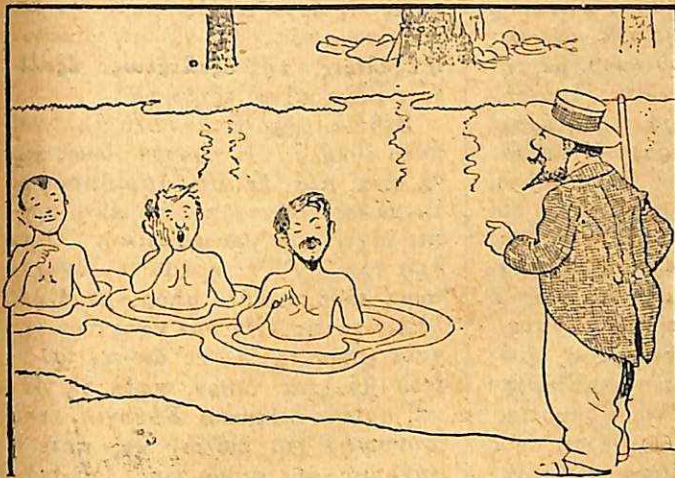
— Πᾶει καλά, ἔκανε μ' εὐχαρίστηση. Μοῦ πέρασε, δὲν εἶναι τίποτε. Ἐπρεπε ὅμως νὰ τὸ συλλογιστῶ καὶ νὰ πάρω κάτι φαγώσιμο μαζί μου πρὶν νὰ φύγω. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ μένα, μὰ καὶ δὲν τὸ σκέφθηκα.

Ἐβαλε δύναμη καὶ σηκώθηκε. Ὅταν στάθηκε ὀρθὸς τοῦ φάνηκε πὸς ἡ ἀδιαθεσία τοῦ εἶχε περάσει ἐντελῶς.

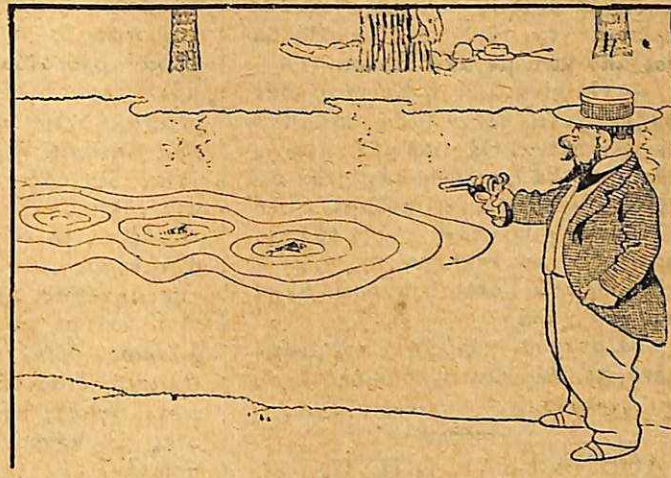
Θαρραλέα ξανάρχισε τὴν πορεία του, μὰ ἐκαστὸ μέτρο παρακάτω ἂ-

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ ΑΠΟ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

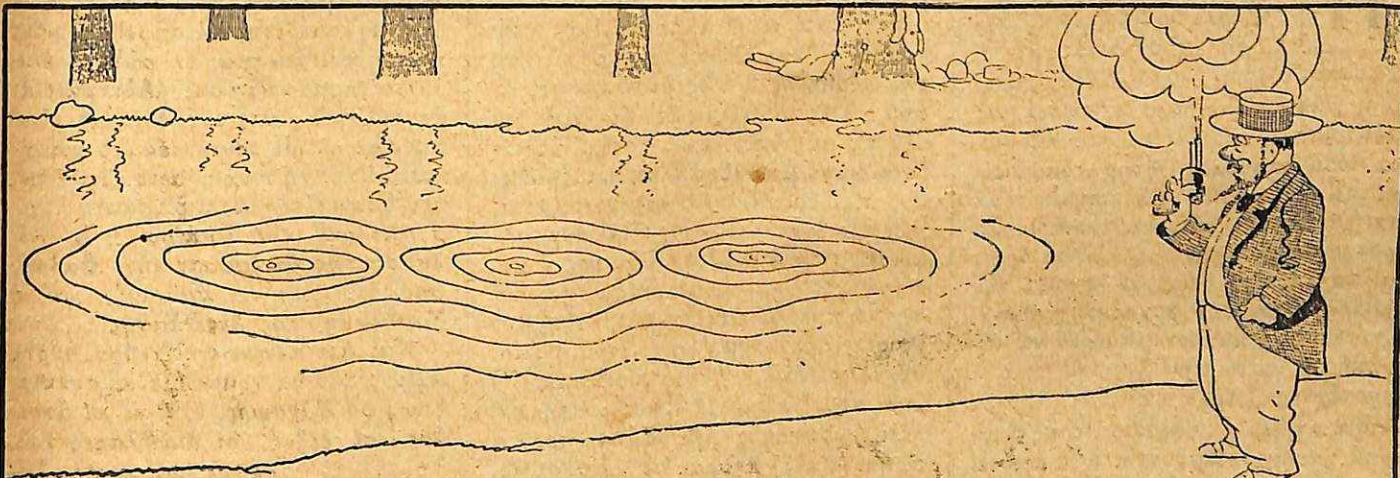
ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

— Καλημέρα σας, κύριοι!.. Ἦθελα κι' ἐγὼ νὰ κάμω σήμερα μπάνιο... Σᾶς παρακαλῶ, εἶναι καλὴ ἡ θάλασσα; — Δὲν δίνουμε πληροφορίες, κύριε! Πέσε μέσα, νὰ ἰδῇς τί εἶναι

— 'Α, ἔτσι εἴσαστε; Τώρα θὰ σᾶς δείξω ἐγὼ, ἄγενέστατοι! Ὁ κύριος βγάξει ἕνα ρεβόλβερ καὶ σημαδεύει τοὺς λουομένους, πὸς ἀπ' τὸ φόβο τοὺς βουτοῦν καὶ χάνονται...

Ὁ κύριος τότε ρίχνει σὲν ἀέρα καὶ τίς ἐξησφαίρες τοῦ πιστολιοῦ του. Ἡ ἔντρομη βουτιά ἐξακολουθεῖ...

Δὲν μποροῦν πιά νὰ βαστάξουν οἱ κακόμοιροι καὶ ξεπροβάλλουν. — Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριοι, τοὺς λέει ὁ ἄλλος. Ἐμαθα ἐκεῖνο πὸς ἠθελε. Ἄν κρίνω ἀπὸ τὰ χάλια σας, ἡ θάλασσα σήμερα δὲν εἶναι καθόλου καλὴ... Ἄλλὰ συγχρόνως σᾶς ἔδωσα κι' ἕνα μάθημα ἀπὸ εὐγένεια. Μὴ τὸ ξεχάσετε, παρακαλῶ!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

πους. Δηλαδή: 'Αντίοπη—οπή=άντι + (πολύπους—πολύ=) πούς. 'Αντί + πούς=άντιπους. (Τάρβημητικά σημεία βέβαια τὰ ἔξω: σύν, πλὴν, ἴσον).

Ὁρατὰ γράμματα μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα κι' οἱ ἐξῆς: *Χωρίς Φτερά, Βρυσοῦλα, Δροσοστάλαχτη, Χανιωτοπούλα, Βιολέττα* (παρυσικά!) *Μαντῶ Μαυρογένους, Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ, Θεοτέρελλη, Ἀγριομαργαρίτα* καὶ *Τρελλοκόριτσο*. Σ' ὅσους μπορέσω, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

Ἐνα ὥραϊο βιβλίο πὺ τὸ συνιστῶ πολὺ στὰ μεγαλύτερα Διαπλάσπουλα. Εἶναι τοῦ παλιτοῦ φίλου μου Ἀχιλλέως Αἰμιλίου, συλλογὴ ἱστορικῶν κυπριώτικων διηγημάτων μετὰ τὸν τίτλο «*Παλιὰ Κύπρος*». Τὸ κομψότατο βιβλίο ἔχει καὶ πρόλογο τοῦ κ. Γρ. Εὐανοπούλου. Ἐκδόσεις Ι. Δ. Κολλάρου καὶ Σας, Σταδίου 46-α, Ἀθήναι.

Παρακαλῶ καὶ πάλι ὅσους χρωστοῦν συνδρομὴν, νὰ μοῦ τὴν σταίλουν χωρὶς ἀναβολή. Θὰ μ' ἐυκολύνουν πολὺ, γιατί μεγάλες δυσχέρειες συναντᾷ ἡ ἐκδοσὴ μου τώρα μετὰ τὴν κρίση.

Καὶ κάτι ἄλλο. Σὰς εἶπα τόσες φορές νὰ συγίξετε τὰ γράμματά σας καὶ νὰ βάζετε τὸ γραμματόσημο πὺ χρειάζεται. Κι' ὅμως δὲν περνᾷ ἐβδομάδα πὺ νὰ μὴ μοῦ φέρουν 5-10 γράμματα μετὰ ἀνεπαρκῆς γραμματόσημο, πὺ γιὰ νὰ τὰ παραλάβω, πρέπει νὰ πληρώσω. Δὲν εἶναι κρίμα νὰ τὰ δίνω πίσω καὶ νὰ πηγαίνουν χαμένα; Προσέχετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀναμένεται, ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανούμενα ἱσχύουν ἀς τὴν 30 Νοεμβρίου 1933. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγῶρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Τάσος Ἀπελιώτης, ἄ. (ΑΑ). Παλαιὰ Ἑλληνίς, κ. (ΦΒ). Νικήτρια Ἑλλάς, κ. (...). Τζόκευ, κ. (ΜΤ). Ζιζάνιο, κ. (ΠΨ). Ἐγγλεζάκι, κ. (ΕΡ). Γερμανόπαις, κ. (ΑΣ). Ἐγώ, κ. (ΖΟ). Ἀγνή Καρδιά, κ. (ΑΠ). Ἰνδόπουλο, κ. (ΚΟ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Κόρη τοῦ Αἰγαίου* (ἔστειλα 6 τετράδια κι' ἔχω ὑπόλοιπο στὴ διάθεσή σου δρ. 27, 90.) *Δὴλ* (κακὰ σὲ πληροφόρησαν· ἡ *Μποὲμ* εἶναι κορίτσι· ὥστε μὴ σὲ νοιάξῃ γιὰ τίς «πρέλλες» πὺ τῆς ἔγραψες· ὅταν θέλῃς, σὲ περίπτωσιν πὺ θάπορριφθῇ ἕνα κομμάτι σου, νάναφερθῇ στίς ἀπορρίψεις μετὰ συνθηματικὰ ἀρχικά, πρέπει νὰ τὰ σημειώῃς στὸ ἴδιον τὸ κομμάτι, ἀπὸ κάτω· ἄλλοιῶς πὺς νὰ θυμῶμαι;) *Γιάννην Λέσβιον* (μετὰ χαρὰ ἔλαβα γράμμα σου ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ· ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργήσῃς πάλι τόσο.) *Τάσον Ἀπελιώτην* (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση· τὸ ψευδώνυμο ἐνεκρίθη· τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μετὰ τὴν σειρά του.) *Δουκίαν Καμπάνη* ('Ὁδηγὸν ἔστειλα.) *Ταξιδωτήν* (δὲν εἶναι καλὴ ὡς ἰδέα· τί σχέση ἔχει ἡ κουκουδάκι μετὰ τὸ βάτραχο;) *Παλαιὰ Ἑλληνίδα* (χάρω πολὺ· αὐτὸ, εἶδες, σοῦ ἐνέκριναν· γράψε μου.) *Θεοχαρίστην Καζαντζή* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἔσπαθωμά.) *Χρυσήττα* (τώρα μένει στὴ διάθεσή σου ὑπόλοιπο δρ. 30, 20.) *Λεπτούλαν, Διαβάτην, Ὑψίλην* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Μαΐου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ 265ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τοῦτου εἶναι δεῖται μέχρι τῆς 3 Αὐγούστου.

312. Δεξιόχειρος

Δυὸ σύμφωνα μετὰ πεζικό, Μὰ καὶ ἱππικό ἂν ἐνώσῃς, Τύραννο ἀρχαίον ὀνομαστό Τῶν Ἀθηνῶν θὰ δώσῃς.

Κέρκης Λέκας

313. Συλλαβογόριφος

Σύμφωνα δυὸ στὴ γραμμὴ Καὶ κατόπι ἀντωνυμία, Καὶ θὰ κάμῃς στὴ στιγμή Ποταμὸ—τί εὐκολία!

Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ

314. Μεταγραμματισμός

Εἶναι νησί τρανόν, Θάλλάξω ἔνα του γράμμα Κι' ὁλόδροσο νερό Θὰ τρέξῃ ἀμέσως—θάμμα.

Κερκυραϊκὸ Ἀκρογιάλι

315. Ἀναγραμματισμός

Κάτι ὥραϊο πὺ διαρκεῖ Μῆνες τρεῖς μονάχα Τ' ἀναγραμματίζεις Καὶ θεὰ—κοίταξε κεῖ, Ποιὰ νὰ εἶναι τάχα;—

Ὡ! μὰ τὴ γνωρίζεις. Γεούλης Ἀνθης

316. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Ἀρχαῖος ἱστορικός
2 8 4 8 9 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
3 4 1 = Εἶδος ποιήματος
4 6 7 6 1 = Μυθικὴ βασιλίςσα
5 8 2 4 6 7 1 9 = Ἱερὸς ποταμὸς
6 2 5 6 4 7 1 = Βασιλοπούλα Κρήτης
7 6 5 6 9 = Μυθολογικόν
8 2 7 5 9 = Πτηνὸν τῆς αὐλῆς
9 5 4 3 7 = Ἀρχαία πόλις

Μαγνήτης

317. Διπλὸ Κεφάλι

Εἰς τὰς κάτωθι λέξεις νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἕν γράμμα ὡς κεφαλὴ καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν δ-ποίων τ' ἀρχικὰ ν' ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλοπαιδία:

αὐλός, γόνος, οὐς, σός, αὔρα. Ὁθέλλος

318. Μικτόν

μ - ου - τς - ου - τριτ Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας

319. Γρίφος

ον	ο	ο	ο	ο	ο
ον	ον	ο	ο	ο	ο
ελ	ε	ο	ο	ο	ο
ον	ον	ο	ο	ο	ο
ον	ο	ο	ο	ο	ο

ὡς Δροσοστάλαχτη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 12

130. Λαμία (λᾶ, μῆ, α).—131. Ἀσωπός-Αἷσωπος.—132. Ρήγας-γῆρας. 133.—Ὁ Πύρρος, ἢ Πύρρα.—134.

Η Λ Ε Κ Τ Ρ Α 135. ΛΑΕΡΤΗΣ
Λ Γ Ο Ρ Π ('Αρήτη, ἐλά τ η, Ρέα, τάλας, Ἥρα, Ε Γ Χ Ε Λ Υ Σ στατήρ).—136-140. Διὰ τοῦ ΟΥ: Σκί- ουρος, Ἀπουλία, Ρ Υ Ο Ο ἀπουσία, βουλή, Α Ρ Σ Ι Ν Ο Η Προῦσα.—141. Διὰ τοῦ Α: Πλάσμα, Ἀγραφα, Σάββας, Χάσμα, Ἀπαξ=ΠΑΣΧΑ.—142. Οὐ- δεις ἐκὼν ἀμαρτάνει.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΓ'—323]

Ο Διαγωνισμός (ΔΓ'—318) παρατείνεται ἕως 20 'Ιουνίου *Ζάν Μυρὰ*

[ΔΓ'—329]

Ο Περσεὺς Ἀθηναῖος ἐκδίδων τόμο διηγημάτων του παρακαλεῖ τ' ἀγαπητὰ Διαπλάσπουλα νὰ τὸν προτιμήσουν. Ἡ τιμὴ εἶναι 25 δραχμὲς τίς ὁποῖες στέλνετε στὴ Δ/σι: 11 Ὁ Χαλκηδῶνος, Ἀμπελόκηποι.—Ἀθήναι.

[ΔΓ'—330]

Α ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Διαγωνισμοῦ μου: Βραβεῖον: *Δυκόφως τῆς Δόξης, Θάλην Βλαστόν*. Λοιποὺς εὐχαριστῶ.

Ὁλιβιέρος Κρόμβελ

[ΔΓ'—331]

Μ ἐ ἀνεπίπτωτη χαρὰ θὰ ἀλληλογραφώσασα, Ἑλληνικά ἢ Ἀγγλικά, μετὰ μεγαλύτερα Διαπλάσπουλα-ες τοῦ κύκλου μας. Δ/σις: Θάλεια Κωνσταντινίδου. Αἰσχύλου 74, Λευκωσίαν, Κύπρου.

Χρυσήτς

[ΔΓ'—332]

Α Διαγωνισμός ΤΑΣΟΥ ΛΟΥΖΗ Ποιὸ εἶναι κατὰ τὴ γνώμη σας τ' ὠραιότερο κομμάτι πὺ δημοσιεύθηκε στὴ Σ. Σ. Σ. σὺ φετεινὸ τόμο;

Συμμετοχὴ ἐλεύθερη. Προθεσμία τέ- λος Ἰουλίου. Βραβεῖα: Δύο τόμοι Διαπλάσσεως Β' Περιόδου κατ' ἐκλογὴν τῶν βραβευθέντων: ἕνα σὺ συγγραφέα τοῦ καλυτέρου ποιήματος κι' ἕνα σὺ καλυτέρου πεζοῦ. Ὅποιος θέλει μπορεῖ νὰ ψηφίσῃ δικὰ του κομμάτια.

Περιμένω ὑποστήριξη ἀπ' ὅσα παιδιὰ γρά- φουν στὴ Σελίδα. Ἀποκλείω δικὰ μου κομ- μάτια. Δ/σις: Ρ. Scontaris, Tribunal Mixte d'Alexandrie—Egypte.

Τάσος Δουζής

[ΔΓ'—333]

Α θάμας: Μπουλγούρας, Ἀτλαντὶς: Παπαγγελῆ, Νέος Ἰκαρος: Γουδῆς, Ὁ- νειρεμένη Πατρίδα: Λύχνου, Πανδώρα: Ἀλεξιάδου, Προσκοπία: Νιστάκη, Καμέ- λια: Πελέκη, Ζακυνθινὴ Ἀκρογιαλιά: Κεφαλληνοῦ, Μαράμενο Ρόδο: Ραυτοπού- λου.

Ρωμάλδος Πιτσιρῆκος

[ΔΓ'—334]

Α νήσυχον Πνεῦμα=N. Ἰωσηφίδης.

Δροσερὸ Γέλιο

[ΔΓ'—335]

Μαντῶ Μαυρογένους=Ἀθηνᾶ Σαπου- νάκη. Γιατὶ μετὰ προκαλεῖς μετὰ τοὺς καυγάδες σου.

Κόρη τοῦ Αἰγαίου

[ΔΓ'—336]

Ε λπίς, ἀπὸ πότε, κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ «Χόλλυγουντ» καὶ τῆς Ἐνετιμένης Καρυάτιδος, ἐγίνες Οἰκονόμου;

Ἰώ, Τρελλοκόριτσο

[ΔΓ'—337]

Τόσο καιρὸ δὲν τῆξερα πὺς λέγομαι Οἰκονόμου. Συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἐπι- τυχή ἀποκάλυψιν.

Ἑλπίς

[ΔΓ'—338]

Ι δρῦθι Σύλλογος. Διαγωνισμός πρῶτος, μνημιαῖος, διδραχμος. Βραβεύεται τὸ κα- λύτερο γιὰ τὸ Σύλλογόν μας ὄνομα. Δ/σις: κ. Καφτάνη, Καλλιθέας 76, Ἀθήναι, διὰ Τζόκευ.

Πρόεδρος: Τζόκευ, Ἀντιπρόεδρος: Ζι- ζάνιο, Γραμματεὺς: Ἑγγλεζάκι, Ταμίας: Γερμανόπαις, Διαγωνισμῶν: Ἐγώ, Σελίδος: Ἀγνή Καρδιά, Ἀποκαλύψεις: Ἰνδόπουλο

[ΔΓ'—339]

Τζόκευ=Τουλάτου, Ζιζάνιο=Ψάλην, Ἑγγλεζάκι=Ρεμουνδου, Ἀγνή Καρ- διά=Πετροπούλου.

Ναυτάκι